

Sygn. akt IC 1109/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2016r.

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodnicząca: SSR Agnieszka Leszkiewicz

Protokolant: A. M.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 kwietnia 2016 r. w S. sprawy

z powództwa **A. D.**

przeciwko **Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego **Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W.** na rzecz powoda **A. D.** kwotę 10.408,03 zł (dziesięć tysięcy czterysta osiem złotych i 03/100) z odsetkami ustawowymi od dnia 23.01.2015r. do dnia 31.12.2015r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego **Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W.** na rzecz powoda **A. D.** kwotę 3.514 zł (trzy tysiące pięćset czternaście złotych i 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu

Sygn. akt I C 1109/15

UZASADNIENIE

Powód **A. D.** wytoczył powództwo przeciwko **Towarzystwu (...) S.A. w W.** o zapłatę kwoty **10.408,03 zł** wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23.01.2015r. do dnia zapłaty tytułem uzupełnienia należnego odszkodowania za szkodę wyrządzoną w jego samochodzie na skutek kolizji z samochodem objętym ubezpieczeniem w (...) SA w W. wywodząc, iż wypłacone odszkodowanie nie jest zgodne z wyceną rozmiaru szkody wykonanej przez rzeczoznawcę na zlecenie powoda. Nadto powód wniósł o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwany **Towarzystwo (...) S.A. w W.** wniósł o oddalenie powództwa w całości wywodząc, iż wypłacone odszkodowanie zrekompensowało powodowi szkodę i umożliwiło powodowi przywrócenie stanu pojazdu sprzed szkody. Pozwany wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego ds. samochodowych na okoliczność ustalenia niezbędnych i celowych kosztów naprawy uszkodzeń pojazdu powoda. Oprócz tego wskazał, że jeżeli powód twierdzi, iż naprawa jego pojazdu powinna zostać przeprowadzona w oparciu o ceny części oryginalnych, musi okoliczności za tym przemawiające udowodnić, czego nie uczynił. Nadto pozwany wniósł o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód użytkował autobus marki (...) o nr rej. (...) w oparciu o umowę leasingu z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S..

Samochód uległ kolizji w dniu 17.12.2014 r. Sprawcą kolizji był kierujący samochodem ubezpieczonym od odpowiedzialności cywilnej przez pozwanego (...) SA w W.. W dniu 22.12.2014 r. powód dokonał zgłoszenia szkody powstałej w jego pojeździe w zakładzie ubezpieczeń sprawcy szkody (tj. u pozwanego).

przyznane oraz dowód: kserokopia dowodu rejestracyjnego – k. 8-9, umowa cesji – k.22, karta zdarzenia drogowego – w aktach szkody)

Pozwany ustalił i wypłacił powodowi odszkodowanie w łącznej wysokości 6.888,25 zł

przyznane oraz dowód: dokumenty znajdujące się w aktach szkody, kosztorys - k. 10

Powód nie zgodził się z wysokością wypłaconego mu odszkodowania i zlecił sporządzenie kalkulacji szkody, wg której szkoda została wyceniona na kwotę 17.296,83 zł. oraz wezwał pozwanego do wypłaty odszkodowania w ustalonej przez siebie wysokości. Z kwotą, której domagał się powód, nie zgodził się pozwany.

dowód: kalkulacja sporządzona dla powoda - k. 12-16, wezwanie do zapłaty - k. 11

Wysokość celowych i ekonomicznie uzasadnionych całkowitych kosztów naprawy samochodu powoda wyniosła **17.780,40 zł.** po doliczeniu kwoty podatku VAT jej wysokość wyniosła 21.869.89 zł.

dowód: opinia pisemna biegłego sądowego - k. 53-57

(...) sp. z o.o. z siedzibą w W. dokonał cesji prawa do dochodzenia ewentualnych roszczeń z tytułu ubezpieczenia pojazdu powstałych na skutek szkody z 22.12.2012 r.

dowód: k. 22 - umowa cesji

Sąd zważył, co następuje:

Kwestię wypłaty odszkodowania z OC sprawcy zdarzenia regulują przepisy ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z 2003 r.). Wspomniana ustawa reguluje kwestie związane z ubezpieczeniem obowiązkowym m.in. pojazdów mechanicznych (art. 4 ust. 1 cyt. Ustawy). Przepis art. 9 ust. 1 ww. ustawy wskazuje, iż umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikiłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości danego rodzaju stosunków. Umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje również szkody wyrządzone umyślnie lub w wyniku rażącego niedbalstwa ubezpieczającego lub osób za które ponosi on odpowiedzialność. Z kolei z treści art. 13 ust. 1 ww. ustawy wynika, iż zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie lub świadczenie z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego na podstawie uznania roszczenia uprawnionego z umowy ubezpieczenia w wyniku ustaleń, zawartej z nim ugody lub prawomocnego orzeczenia sądu, a w obowiązkowych ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem, nie wyżej jednak niż do wysokości sumy gwarancyjnej ustalonej w umowie (art. 13 ust. 2).

Pojęcie szkody oraz zasady ustalania jej wysokości w przypadku ubezpieczyciela określają przepisy art. 361 i art. 363 kc. Zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania, z którego szkoda wynikła. Naprawienie szkody przez ubezpieczyciela następuje jedynie przez zapłatę na podstawie art. 363 § 2 k.c. Wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego jest ustalana wg sumy cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy pojazdu z daty ustalenia odszkodowania.

Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić.

Odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, a uszczerbek ten istnieje od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem (tak też: G. Bieniek w „Odpowiedzialność cywilna za wypadki drogowe”, Lexis Nexis, W-wa 2006 r. s. 145).

W celu określenia wysokości odszkodowania należało ustalić wysokość kosztów naprawy samochodu powoda, który doznał uszkodzenia w wyniku kolizji ze sprawcą ubezpieczonym przez pozwanego.

Sąd oparł się przy ustalaniu tejże wysokości na opinii biegłego sądowego, która została sporządzona w sposób jasny i czytelny, zgodnie z wiedzą wymaganą przy tej specjalności.

Według biegłego wysokość celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy samochodu powoda powinna wynieść w sumie 17.780,40 zł netto.

Biegły ustalił uśrednione stawki roboczogodziny stosowane w zakładach branży motoryzacyjnej regionu (...) w roku 2012 w wysokości 80 zł. netto dla prac mechaniczno – blacharskich i pomocniczych oraz 90 zł. netto dla prac lakierniczych.

Przyjęta przez biegłego stawka za robociznę umożliwia powodowi przywrócenie stanu samochodu sprzed szkody, zwłaszcza, iż powód wybrał rozliczenie kosztorysowe. Natomiast stawki przyjęte przez pozwanego zmuszałyby powoda do wykonania naprawy w warsztacie wykonującym naprawy poniżej średniej wartości stawek na rynku lokalnym, do czego pozwany nie był uprawniony pomimo wybrania kosztorysowego rozliczenia szkody.

Biegły ustalając koszty części zamiennych przyjął średnie ceny części zamiennych i materiałów lakierniczych obowiązujące na przełomie 2014 i 2015 wg informacji pozyskanych u dealerów i użytkowników pojazdów tej marki oraz importerów i hurtowników części zamiennych.

Sąd przyjął te wyliczenia za wiarygodne, gdyż należy mieć na uwadze, iż pełne odszkodowanie powinno zawierać nie tylko uwzględnienie przeciętnej ceny roboczogodziny, obowiązującej na danym obszarze, ale również ceny części, stosowanych przez serwis danej marki pojazdu. Nie można pozbawiać poszkodowanego na skutek kolizji możliwości naprawienia szkody przy pomocy części oryginalnych oznakowane jako O, zwłaszcza, iż zastosowanie części nieoryginalnych powodowałoby podniesienie kosztów naprawy związanych z dopasowaniem części do oryginalnych części zamontowanych w samochodzie, a tym samym zysk z zastosowania tychże części byłby iluzoryczny i na pewno powodowałby znaczne obniżenie jakości wykonanej naprawy.

Powód i pozwany nie zgłaszał zastrzeżeń do wydanej opinii przez biegłego sądowego.

Biorąc pod uwagę, iż zakład ubezpieczeń częściowo naprawił szkodę i wypłacił powodowi odszkodowanie w wysokości 6.888,25 zł, co było bezsporne, należało uwzględnić roszczenie powoda na podstawie art. 363 § 1 kc i zasądzić żadaną przez powoda kwotę w wysokości 10.408,03 zł, zatem powództwo podlegało uwzględnieniu w całości - o czym orzeczono w pkt I wyroku.

Odnośnie odsetek należy wskazać, iż na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r. Nr 124 poz. 1152 z późn. zm.) pozwany był obowiązany wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni od zgłoszenia szkody przez uprawnionego lub pokrzywdzonego. Zgłoszenie szkody miało miejsce 22.12.2014r., a termin 30 dni upłynął 21.01.2015r., a tym samym zasadnym było zasądzenie odsetek od dnia 23.01.2015 r. Orzeczenie o odsetkach znalazło oparcie również w treści art. 481 § 1 kc.

O kosztach postępowania sądowego postanowiono w myśl art. 98 § 1 i 3 k.p.c., powód wygrał w całości, zatem zasadnym było orzeczenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu poniesionych kosztów w postaci: opłaty od pozwu 521 zł, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz wynagrodzenia radcy prawnego w kwocie 2400 zł, którego wysokość została

ustalona na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia MS 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...), wynagrodzenia biegłego w wysokości 576 zł. - łącznie 3.514 zł.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

dn. 18.05.2016 r.